

Arrest

nr. 83 521 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI? loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u, G. T. (...), een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine op 12 maart 1982 te Khasavyurt (Dagestan) geboren.

U bent gehuwd met Z. T. (...) (o.v. X) en hebt met haar 2 kinderen. Uw volledige gezin verblijft met u in België.

U verliet Dagestan op 24 december 2006 en vroeg samen met uw vrouw asiel aan in Polen. U verbleef in Polen van januari 2007 tot december 2009. U hebt er de asielprocedure doorlopen tot en met de voorziene beroepsmogelijkheid. Uw asielrelaas werd door de Poolse autoriteiten als ongeloofwaardig bestempeld.

Daarop bent u niet naar Dagestan teruggekeerd, maar reisde u door naar België.

U kwam in België aan op 22 december 2009 en vroeg op 24 december 2009 asiel.

Op 1 juni 2011 nam het CGVS terzake een negatieve beslissing van weigering van verblijf, waartegen u een beroep aanhangig maakte bij de RVV. Dit beroep werd verworpen op 30 september 2011. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd vroeg u op 10 november 2011 een tweede maal asiel.

In het kader van deze tweede asielaanvraag stelt u in uw land van herkomst nog steeds te worden gezocht door de politie. Uw leven is er nog steeds in gevaar.

Volgens een brief vanwege uw moeder (1) zijn de overheidsdiensten nog steeds naar u op zoek, ze komen dikwijls naar u vragen en sturen convocaties. Bijkomend legt u, ter staving van uw aanhoudende problemen, een u door uw moeder opgestuurde convocatie van de politie (2) voor. U bezorgde ons ook drie documenten betreffende uw huidige medische situatie (4-6)."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest voor uw kinderen en voor u zelf (CGVS, p.7)

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verschillende elementen werden vastgesteld welke de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnden.

Deze beslissing en beoordeling werd door de RVV bevestigd. U hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Het CGVS kan zich er in uw geval dan ook toe beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle andere in het dossier aanwezige elementen.

Van u mag in die zin worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na grondige in overweging name van de door u aangebrachte stukken en afgelegde verklaringen, komen wij echter tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen voorlegt:

U legt een brief voor vanwege uw moeder waarin deze verklaart dat het voor jullie nog steeds niet veilig is om terug te keren. De overheidsdiensten zijn nog steeds geïnteresseerd in jullie (CGVS, p.6). Deze brief verhelpt echter op generlei wijze aan de in het kader van uw eerste asielaanvraag vastgestelde incoherenties en ongeloofwaardigheden.

Bovendien dient het gezegd dat een dergelijk privé-document in het kader van uw asielaanvraag geen enkele waarborg voor betrouwbaarheid biedt, het volstaat dan ook niet om de aangebrachte feiten te staven.

Wat betreft de door u voorgelegde convocatie welke u oproept te verschijnen op 13 september 2011, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat deze, zoals gezegd, dient te worden onderzocht in het licht van alle andere elementen uit uw dossier.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd een manifest in gebreke blijvend asielrelaas vastgesteld. De nu door u voorgelegde convocatie is niet van dien aard dat ze aan deze vaststelling kan verhelpen. Zeker gezien uit de door u voorgelegde convocatie niet kan worden afgeleid waarom u juist werd opgeroepen, noch de omstandigheden van deze oproeping, kunnen de eerder in het kader van uw asielrelaas aangestipte gebreken hierdoor geenszins worden hersteld.

Daar komt bij dat u over deze convocatie opmerkelijk weinig weet te vertellen. Gezien het feit dat u zelf aan uw moeder hebt gevraagd u alles op te sturen wat hier nodig kan zijn (CGVS, p.4), kan op zijn minst worden verwacht dat eenmaal dergelijke stukken bij u toekomen u deze aandachtig bekijkt. U weet weliswaar te vertellen dat u in de hoedanigheid van verdachte wordt opgeroepen, maar u weet niet welke politiedienst u oproept, u hebt er niet op gelet (CGVS, p.4, 11). Ook weet u niet waar u moet verschijnen, noch wanneer (CGVS, p.5).

Deze onwetendheid met betrekking tot een dergelijk centraal element van uw tweede asielaanvraag doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geuite aanhoudende vrees voor vervolging.

Inzake de op het einde van uw gehoor en daarop volgend door uw advocaat neergelegde medische stukken dient volgende te worden opgemerkt:

Niettegenstaande hierdoor bepaalde tegenstrijdigheden in uw verklaringen mogelijks een verschoningsgrond zouden kunnen vinden, blijven opmerkelijke vaststellingen zoals de aanvraag

van uw internationaal paspoort en de tweevoudige terugkeer van uw vrouw naar Dagestan onverdroten overeind.

Hierdoor blijft uw asielaanvraag op centrale punten niet in overeenstemming met de door u geuite vrees voor vervolging.

De door u voorgelegde medische stukken verhelpen hieraan op generlei wijze. Bovendien moet wat betreft deze medische attesten worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u beweerde vervolgingsfeiten.

Voor wat betreft het laatste attest, ons door uw advocaat toegestuurd op 3 februari 2012 moet daarbij voor de volledigheid worden vermeld dat dit in tegenstelling tot de twee voorgaande enkel is ondertekend door de behandelende psychotherapeut, niet door de verantwoordelijke arts. De medische waarde van dit document is in die zin dan ook beperkt, temeer daar het in feite enkele een neerslag van een door u afgelegde verklaring betreft, het maakt geen melding van enige diagnose of behandeling.

Daarbij geeft het te denken dat u deze stukken nu pas voorlegt, op het einde van uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag.

Het medisch attest en de daarbij horende brief dateren allebei reeds van 26 oktober 2011. Hieruit blijkt bovendien dat u reeds in psychotherapie zou zijn sinds 9 juni 2010, dus zelfs van voor de concrete behandeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS.

Het is op zijn minst vreemd dat u deze elementen nu pas voorlegt als argument in het kader van uw asielaanvraag.

Bovendien heet het in de context van uw eerste asielaanvraag niet dat u, maar wel dat uw vrouw last had van grote angst en vergeetachtigheid. Over enige medische problemen van uw vrouw die haar zouden bemoeilijken bij het correct weergeven van de feiten wordt bij uw tweede asielaanvraag niets meer gezegd.

Wat betreft de feiten welke u aanhaalt om uw twijfel inzake de vertrouwelijkheid van de Belgische asielprocedure en uw daarmee samenhangende angst te argumenteren dient te worden opgemerkt dat u ons daaromtrent geen enkel begin van bewijs voorlegt.

U stelt op internet een artikeltje en een daarbij horende video te hebben gezien waaruit zou blijken dat men in Rusland in het bezit is van een Belgisch asioldossier en men dit heeft gebruikt tegen een man die is teruggekeerd.

U hebt van ons vijf dagen, tot 6 februari 2012, de tijd gekregen om ons het bewuste artikel met daarbij een link naar de video in kwestie te bezorgen.

U hebt duidelijk laten blijken dit niet van plan te zijn (CGVS, p.10). U hebt ons de gevraagde informatie – die wij, zoals gezegd, in het kader van uw asioldossier zeker als relevant beschouwen, daar u ze als argument gebruikt voor uw gebrek aan vertrouwen in de Belgische asielinstanties, wat in dat geval kan worden verondersteld een impact te hebben op wat u ons in het kader van uw asielaanvraag wel en niet vertelt (CGVS, p.11) – niet bezorgd.

U zei ons dat we het zelf maar moesten opzoeken en verwees ons hiervoor door naar de website Ria.Dagestan (CGVS, p.9).

Het is echter aan de asielzoeker om in de mate van het mogelijke alle bewijzen en stukken met betrekking tot feiten die hij aanhaalt aan te brengen. Genomen dat de informatie in kwestie in het kader van uw asielaanvraag zeker als relevant kan worden gezien met betrekking tot uw actuele vrees ten overstaan van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst en u ons deze – indien ze werkelijk bestaat – met gemak zou kunnen bezorgen, is het niet te begrijpen dat u dit niet hebt gedaan. Dit doet zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

De door u aangehaalde informatie kan in het kader van uw asielaanvraag dan ook op geen enkele wijze in overweging worden genomen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geïdoleerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 maart 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt dat hij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, aangezien hij voor zijn veiligheid vreesde en *“men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is”*.

Hij is van mening dat het aanvoeren van bewijs moet worden beoordeeld (zie het verzoekschrift, p. 7) *“op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt”* en dat *“eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen”*.

Verzoeker stelt dat het ook niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van het relaas *“gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen”* en dat het constante rechtspraak is dat een asielzoeker als vluchteling kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal.

Hij benadrukt dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan, dit ten goede moet komen van de asielzoeker.

Verzoeker geeft vervolgens artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weer en stelt dat hij absoluut niet begrijpt hoe de commissaris-generaal van hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Verzoeker gaat in op de algemene context in Dagestan en herneemt de motivering van de commissaris-generaal daaromtrent. Vervolgens laat hij gelden dat hij documenten bijvoegt *“die in tegenstrijdigheid met de beweringen van de tegenpartij zijn”*. Hij benadrukt dat zijn identiteit, nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst niet worden betwist en dat hij vreest opnieuw vervolgd te worden. Hij herhaalt dat hij (zie het verzoekschrift, p. 9) *“verschillende documenten (voorlegt) over de situatie die in Dagestan de overhand heeft”*.

Aangaande de convocatie van 13 september 2011 voert verzoeker aan dat hij *“zeer goed weet wat een convocatie te ontvangen door een Dagestaanse dienst van politie betekent”* en dat de zaken waarnaar de commissaris-generaal vraagt, voor hem *“onbelangrijke details zijn”*. Hij voegt hier aan toe (zie het verzoekschrift, p. 9) dat : *“Slechts immers, was het reeds niet meer aan Dagestan wanneer zijn moeder deze convocatie voor hem heeft ontvangen” (sic).*

Verzoeker vindt het dan ook normaal dat dergelijke elementen hem onbekend zijn *“of dat hij er niet van geen aandacht wordt besteed” (sic)* en stelt dat *“de rest niet van levensbelang is”*.

Betreffende de brief van zijn moeder, is hij van mening dat (zie het verzoekschrift, p. 10) *“deze documenten, als zodanig en in hun eentje, niet erin slagen om het verband met de feiten te leggen die later zijn gebeurd en die op basis van zijn eerste asielaanvraag zijn”*; verzoeker stelt dat het evenwel mogelijk is om vast te stellen dat de familie al lang en systematisch door misdadige handelingen wordt beoogd. Volgens verzoeker is het duidelijk *“dat deze feiten zich wel degelijk hebben voorgedaan”*.

Omtrent het medisch attest -dat volgens de bestreden beslissing een algemene aard heeft-, laat verzoeker gelden dat het feit dat hij aan een post-traumatisch syndroom lijdt, belangrijk is gezien dit de incoherentie en het tijdelijk geheugenverlies kan verklaren.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele tegenstrijdigheid weerhoudt tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw; hij besluit dat ze *“dus dezelfde versie van de feiten hebben”* en dat dit in overweging moet worden genomen *“om een zeker krediet toe te kennen aan hun verklaring”*.

Volgens verzoeker neemt de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 10-11) *“onvoldoende in rekening in zijn beslissing van de gegrondheid van de vrees de contextuele gegevens die in de verschillende documenten die op het dossier en in het bijzonder de omstandigheid worden vermeld, die voorkomen, als de feiten reëel zijn, de verzoekende partij behoort bij een categorie van persoon in het bijzonder uiteengezet met een risico in geval van terugkeer voornamelijk de personen verdacht om banden met de rebellenbeweging te onderhouden” (sic).*

Verzoeker stelt dat hij documenten heeft voorgelegd die toelaten om zijn identiteit, zijn nationaliteit en Tsjetsjeense oorsprong aan te tonen en *“die het mogelijk maken om aan verwaandheid vast te stellen dat de verzoekende partij altijd in Dagestan heeft geleefd” (sic).*

Hij is van mening dat de commissaris-generaal een *“klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal, zelfs indien zijn asielaanvraag niet gegrond was wat betreft de vluchtelingenstatus, hij toch zijn beslissing diende te motiveren wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker kent de commissaris-generaal blijkbaar het belang niet van de notie “subsidiaire bescherming”, terwijl de weigering ervan nochtans *“op volledige wijze, een motivatie vergt”*. Verzoeker verwijst naar zijn verhoor en houdt vol dat het risico op foltering en onmenselijke behandelingen degelijk bewezen is.

Hij besluit dat de beslissing vernietigd moet worden en dat van hem de vluchtelingenstatus moet worden erkend, minstens hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad ziet verder niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van *“de principes van goede administratie”* als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoeker doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat hij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker stelt dat eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, hij zich niet meer heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen, omdat hij voor zijn veiligheid vreesde en "*men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is*", en verder uitweidt over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel rust bij de asielzoeker zelf; hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

In casu nam de commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers vorige asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verschillende elementen werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnen; deze beslissing werd door de Raad bevestigd en verzoeker diende geen cassatieberoep in; de beoordeling van de vorige asielaanvraag staat aldus vast.

De Raad wijst er dienaangaande op dat verklaringen van een asielzoeker enkel een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en

eerlijk zijn en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Dit bleek in het hoofde van verzoeker echter niet het geval.

Verzoeker gaat in op de algemene context in Dagestan; hij laat gelden dat hij documenten bijvoegt *“die in tegenstrijdigheid met de beweringen van de tegenpartij zijn”* en dat hij *“verschillende documenten (voorlegt) over de situatie die in Dagestan de overhand heeft”*. Hij benadrukt dat zijn identiteit, zijn nationaliteit, Tsjetsjeense oorsprong en afkomst niet worden betwist en dat hij vreest opnieuw vervolgd te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift *“een franse verslag van OSAR”* van 2009 toevoegt, alsook een verslag van de Jamestown Foundation van 21 januari 2011, een verslag van *“Amnesty International”* van 5 februari 2008 en een verslag van *“the European Council on Refugees and Exiles”* van maart 2011.

Verzoeker laat evenwel na deze documenten te duiden in zijn verzoekschrift. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met de inhoud van de informatie door de commissaris-generaal bijgebracht, wordt de voorkeur gegeven aan de onderzoeken verzameld door Cedoca en verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde niet-geanalyseerde verslagen die bovendien dateren van 2009, januari 2011, februari 2008 en maart 2011.

Aangaande de convocatie van 13 september 2011, voert verzoeker aan dat hij *“zeer goed weet wat een convocatie te ontvangen door een Dagestaanse dienst van politie betekent”* en dat de elementen waarnaar de commissaris-generaal vraagt, voor hem *“onbelangrijke details zijn”*; hij vindt het dan ook normaal dat dergelijke elementen hem onbekend zijn *“of dat hij er niet van geen aandacht wordt besteed” (sic)* en stelt dat *“de rest niet van levensbelang is”*.

De Raad wijst er op dat verzoeker voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing, zijnde dat vooreerst uit de convocatie niet kan worden afgeleid waarom verzoeker juist werd opgeroepen, noch de omstandigheden van de oproeping.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet weet welke politiedienst hem oproept, noch waar en wanneer hij moet verschijnen.

Verzoekers uitleg in zijn verzoekschrift bevestigt slechts zijn onwetendheid en gebrek aan belangstelling. Verzoekers verklaring (zie het verzoekschrift, p. 9) *“Slechts immers, was het reeds niet meer aan Dagestan wanneer zijn moeder deze convocatie voor hem heeft ontvangen” (sic)* is niet van aard om veel verduidelijking te brengen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht besloten dat de onwetendheid van verzoeker met betrekking tot een dergelijk centraal element van zijn tweede asielaanvraag afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden aanhoudende vrees voor vervolging.

Verzoeker is betreffende de brief van zijn moeder van mening dat *“deze documenten, als zodanig en in hun eentje, niet erin slagen om het verband met de feiten te leggen die later zijn gebeurd en die op basis van zijn eerste asielaanvraag zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 10) maar *“dat verzoekende partij kan niettemin het mogelijk maken om vast te stellen op zekere wijze dat de familie al lang systematisch door misdadige handelingen wordt beoogd”* zodat het duidelijk is *“dat deze feiten zich wel degelijk hebben voorgedaan”*.

De Raad wijst er op dat deze brief duidelijk een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft, waardoor het verzoekers verklaringen niet kan staven. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen; gelet op de vaststaande beslissing inzake de vorige asielaanvraag, is dit in casu niet het geval.

De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat een dergelijk privédocument, dat geen waarborg biedt voor betrouwbaarheid wat betreft de inhoud, de aangebrachte feiten niet kan staven. Bedoelde brief toont dan ook niet aan dat de familie al lang en systematisch wordt gevisieerd, noch *“dat deze feiten zich wel degelijk hebben voorgedaan”*.

Verzoeker laat gelden dat het feit dat hij aan een posttraumatisch syndroom lijdt, belangrijk is gezien dit de incoherentie in zijn verklaringen en het tijdelijk geheugenverlies kan verklaren.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing:

“Inzake de op het einde van uw gehoor en daarop volgend door uw advocaat neergelegde medische stukken dient volgende te worden opgemerkt:

Niettegenstaande hierdoor bepaalde tegenstrijdigheden in uw verklaringen mogelijks een verschoningsgrond zouden kunnen vinden, blijven opmerkelijke vaststellingen zoals de aanvraag van uw internationaal paspoort en de tweevoudige terugkeer van uw vrouw naar Dagestan onverdroten overeind. Hierdoor blijft uw asielrelaas op centrale punten niet in overeenstemming met de door u geuite vrees voor vervolging. De door u voorgelegde medische stukken verhelpen hieraan op generlei wijze. Bovendien moet wat betreft deze medische attesten worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen van de door u beweerde vervolgingsfeiten. Voor wat betreft het laatste attest, ons door uw advocaat toegestuurd op 3 februari 2012 moet daarbij voor de volledigheid worden vermeld dat dit in tegenstelling tot de twee voorgaande enkel is ondertekend door de behandelende psychotherapeut, niet door de verantwoordelijke arts. De medische waarde van dit document is in die zin dan ook beperkt, temeer daar het in feite enkele een neerslag van een door u afgelegde verklaring betreft, het maakt geen melding van enige diagnose of behandeling.

Daarbij geeft het te denken dat u deze stukken nu pas voorlegt, op het einde van uw gehoor bij het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag. Het medisch attest en de daarbij horende brief dateren allebei reeds van 26 oktober 2011. Hieruit blijkt bovendien dat u reeds in psychotherapie zou zijn sinds 9 juni 2010, dus zelfs van voor de concrete behandeling van uw eerste asielaanvraag door het CGVS. Het is op zijn minst vreemd dat u deze elementen nu pas voorlegt als argument in het kader van uw asielaanvraag. Bovendien heet het in de context van uw eerste asielaanvraag niet dat u, maar wel dat uw vrouw last had van grote angst en vergeetachtigheid. Over enige medische problemen van uw vrouw die haar zouden bemoeilijken bij het correct weergeven van de feiten wordt bij uw tweede asielaanvraag niets meer gezegd.”

De enkele bewering van verzoeker dat hij aan een post-traumatisch syndroom lijdt en dat dit volgens hem belangrijk is gezien dit de incoherentie in zijn verklaringen en het tijdelijk geheugenverlies kan verklaren, doet geen afbreuk aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing; de Raad neemt deze over.

Verzoeker merkt op dat de bestreden beslissing geen enkele tegenstrijdigheid vaststelt tussen zijn verklaringen en deze van zijn vrouw; hij besluit dat ze *“dus dezelfde versie van de feiten hebben”* en dat dit in aanmerking moet worden genomen *“om een zeker krediet toe te kennen aan hun verklaring”*.

Deze opmerking doet evenwel geen afbreuk aan de ongeloofwaardigheden vastgesteld door de commissaris-generaal in verzoekers vorige asielaanvraag, waartegen geen beroepsmogelijkheden meer zijn zodat deze beoordeling aldus vaststaat. De stelling ondermijnt evenmin bovenstaande vaststellingen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat de commissaris-generaal *“onvoldoende in rekening in zijn beslissing van de gegrondheid van de vrees de contextuele gegevens die in de verschillende documenten die op het dossier en in het bijzonder de omstandigheid worden vermeld, die voorkomen, als de feiten reëel zijn, de verzoekende partij behoort bij een categorie van persoon in het bijzonder uiteengezet met een risico in geval van terugkeer voornamelijk de personen verdacht om banden met de rebellenbeweging te onderhouden”* (sic) en laat gelden dat hij documenten heeft voorgelegd die toelaten om zijn identiteit, nationaliteit en Tsjetsjeense oorsprong aan te tonen en *“die het mogelijk maken om aan verwaandheid vast te stellen dat de verzoekende partij altijd in Dagestan heeft geleefd”* (sic) (zie het verzoekschrift, p. 11), ziet de Raad niet in hoe deze argumentatie de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen.

Verzoekers bewering dat de commissaris-generaal schijnbaar het belang niet kent van de notie “subsidiare bescherming”, terwijl de weigering ervan nochtans *“op volledige wijze, een motivatie vergt”*, (zie het verzoekschrift, p. 11) is onjuist, gezien verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiare bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas.

In casu oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in geslaagd is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken én dat de situatie in Dagestan op dit ogenblik niet van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 1 februari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“klaarblijkelijke vergissing van appreciatie”* worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE